ԺԵ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 3883 — 10/22 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 1898 — 8 ՇԱՊԱՆ 1316 — ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ԾՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ՊՈԼԻՍ, Ղալաթիա, Նորասուկեան խան

Les annonces sont reçues
à la Direction du Journal "AREVELK",
Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ եւ գաւառներու համար տարեկան. 140 Ղրս
» » » » վեցամսեայ. 70 »
» » » » եռամսեայ. 40 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան. 40 Ֆրռ
» » » » վեցամսեայ. 20 »

Դրամի փոխարէն փոստային փուլ կ'ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշ հաշուով:

Տեղական թղթատարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:

Տաճուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

ՄԻՇՏ ԿԻՆԵՐՈՒՆ ԴԷՄ

«Կանայք ամէն բանէ առելի իրենց անձը կը սիրեն,» կ'ըսեն Անչուշ ճշմարտութիւն մը չէ ասիկա, և սակայն ճշմարտութեան բոյոր երանգները ունի, ինչպէս այրերը ունի ոսկիին ցոլքերը, և հասարակութեան գատողութեան հիմը իրերու երանգն ու ցոլքն է, ոչ թէ անոնց խորքը: Անդղ է միայն թէ կիները ամէն բանէ առելի իրենց վերաբերեալ խնդիրներով կը չահագրգռուին, ու ասոր մէկ թարմ ապացոյցը պիտի տամ, երբ ըսեմ թէ Մասիս հանդէսին առաջին թուոյն պարունակած այնքան կարեւոր յօդուածներու շարքին մէջ, մասնաւորապէս ուշագրութիւնս գրաւեց «Կիներու հագուստը տան մէջ» յօդուածը, որ Նարկիս ստորագրութիւնը կը կրէր:

Յօդուածագիրը չատ մը իրաւացի դիտողութիւններ կ'ընէր հայ կանանց տունէն դուրս կրած ծայրայեղ արդուզարդին հակառակ՝ իրենց տան մէջ ունենցած անհնամ վիճակին նըկատմամբ, որուն մասին կատարելապէս համամիտ եմ իրեն: Շատ անգամ առիթ ունեցած եմ արդէն ըսելու թէ ամէն մարդ, այր կամ կին, իր լաւագոյն ձիրքերը և կարողութիւնները պէտք է իր ընտանեկան յարկին մէջ պարզէ, և իր ունեցած բոլոր ուժերը նիւթական, ֆիզիքական կամ բարոյական, իր սիրելիներուն երջանկութեանը յատկացնէ: Ամէնէն ծաղրելի, ամէնէն հակաբնական, նոյն իսկ ամէնէն հրէշային բանն է օտարներու, անտարբեր, անծանօթ անձերու համբաւի երեւալու համար կատր կատր ըլլալ, և անփոյթ գտնուիլ անոնց նկատմամբ, որոնց հետ կեանքդ պիտի անցընես:

Բայց կարծիքս կը տարբերի իրմէ, և կ'ապատամբի այն գաղափարին դէմ, որով հրապուրանքի անարժան, երկրաքաշ, ստորնացուցիչ դերը կ'ուզուի տալ կնոջ:

«Պէտք է միանգամ ընդմիշտ ընդունիլ թէ, կ'ըսէ յօդուածագիրը, մարդկային հոգին փոփոխամիտ տղու մը պէս է, և միշտ նոր առիթներ կը փնտռէ իր խոլ տարփանքներուն գոհացում տալու համար: Մեր կիները չատ քիչ զբաղեցուցած է այս ճշմարտութիւնը. ասոնք կը կարծեն թէ պէտք չի կան այս բոլոր միջոցներուն՝ ընտանեկան հրապոյրները վառ պահելու համար»:

Նախ, չեմ ընդունիր որ ընտանիքի մէջ մարդու մը հոգին փոփոխամիտ տղու մը պէս տարփանքներու հետամուտ ըլլալով արդարանայ, և կինը ստիպուի զայն մանուկի մը պէս փայփայել ընտանեկան յարկին կապելու համար: Մենք մեր կօնական օրէնքներով և ազգային վաղեմի աւանդութիւններով՝ այրը մեր ընտանիքին գլուխը և անոր բացարձակ տէրը կը ճանչնանք, ու մեր ամէնէն նուիրական պարտականութիւնը անոր հնազանդելու մէջ կը դասանինք, երբ այրը չկարենայ տէր ըլլալ իր այս բարոյական հեղինակութեան, երբ թերանայ իր պարտքերուն դէմ, երբ իր հոգին թոյլ, անզգայ կամ անկիրթ, ապօրէն ըղձանքներով արբեցած, կինը՝ ոչ թէ իր զգեստներուն պչրող ծալքերովը, ոչ թէ իր ժպտաչէներուն վաթխթուղ ծածանումներովը, ոչ թէ իր վարսերուն գալարուող խտպոպիկներովը, այլ իր պարկեշտ կնոջ ուղիղ, անարատ և ազնիւ վարմունքովը, անբիծ և սիրող օրտովը, աշխատասէր ու գործօն կեանքովը պէտք է իր գերազանցութեան ապացոյցը տայ: Պչրանքի և հեշտանքի հմայքը ընտանիքի կնոջ պաշտօնը չէ: Գրաւելու արուեստական միջոցները տկար ու վաղանցուկ միջոցներ են: Ֆիզիքական վայելչութեան հրապոյրը ամէնէն սուտն է, ամէնէն խաբուսիկն է, ամէնէն անցաւորը: Ան որ մէջ յաղթանակը միշտ նորինն է, ինչ որ ալ ըլլայ հինին արժէքը: Եւ բնատնիրի մայրը պէտք չէ երբեք զինչանի մրցելու անոնց հետ, որոնց համար առեւտրական յաղողութիւն մըն է հաճելի երեւալը:

Եթէ այրերուն հոգին փոփոխասէր, յեղյեղուկ է, չանգնք զայն ամրացնել, փոխենք անոնց դաստիարակութիւնը, փոխենք անոնց ճաշակները, բայց ընդհակառակն մեր աղջիկներուն այն պագչատ հրապոյրներուն գաղտնիքը՝ որ զիրենք կը մերկացնէ իրենց սուրբ անմեղութենէն և գեղեցիկ արժանապատուութենէն:

Կին մը իր փոփոխամիտ ամուսինը բնի հրապուրելէ առելի լուրջ գործեր ունի կատարելիք տանը մէջ, և լաւագոյն է որ այր մը իր փորձառութեամբը ճանչնալով ու գնահատելով կնոջ արժանիքը, գառնայ ու համոզուի՝ կապուի անոր, քան կարդ մը արուեստական յօդերով, որոնք որքան նուաստացուցիչ՝ այնքան ալ դիւրաբեկ են:

ՍԻՊԻԼ

ԹՐՔԱՀԱՅՈՑ

ՄԱՏԵՆԱԴԱՐԱՆՆԵՐՆ ՈՒ ԼԱՐԱՆՆԵՐԸ

(Միջնեւ 1875)

Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՄԱՏԵՆԱԴԱՐԱՆՆԵՐԸ

Նախորդ դարուն Կ. Պոլսոյ եկեղեցիները ունէին իրենց մատենադարանները որոնց մէջ՝ նշանաւոր էին Սկիւտարի երեւելի պատմական Պալաթի և Սամաթիոյ պատրիարքական մայր եկեղեցւոյ մատենադարանները: Դարուս սկիզբը Նալը-Գարեան եկեղեցւոյ մատենադարանն ալ կրեւորութիւն ստացաւ:

Այս հինաւուրց մատենադարաններէն Պալաթիոնը դեռ կայ, Սամաթիայինը Գումգարու փոխադրուած է Պատրիարքարանին հետ ու անկէ ալ Պալաթիոյ կեդրոնական մատենադարանը, նաեւ Գարեանը կորնչուցած է իր կարեւորութիւնը, իսկ Սկիւտարի Երուսաղիմեան նշանաւոր մատենադարանին ինչ ըլլալը մեզ անծանօթ է:

Կին մը իր փոփոխամիտ ամուսինը բնի հրապուրելէ առելի լուրջ գործեր ունի կատարելիք տանը մէջ, և լաւագոյն է որ այր մը իր փորձառութեամբը ճանչնալով ու գնահատելով կնոջ արժանիքը, գառնայ ու համոզուի՝ կապուի անոր, քան կարդ մը արուեստական յօդերով, որոնք որքան նուաստացուցիչ՝ այնքան ալ դիւրաբեկ են:

ՍԻՊԻԼ

ԹՐՔԱՀԱՅՈՑ

ՄԱՏԵՆԱԴԱՐԱՆՆԵՐՆ ՈՒ ԼԱՐԱՆՆԵՐԸ

(Միջնեւ 1875)

Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՄԱՏԵՆԱԴԱՐԱՆՆԵՐԸ

Նախորդ դարուն Կ. Պոլսոյ եկեղեցիները ունէին իրենց մատենադարանները որոնց մէջ՝ նշանաւոր էին Սկիւտարի երեւելի պատմական Պալաթի և Սամաթիոյ պատրիարքական մայր եկեղեցւոյ մատենադարանները: Դարուս սկիզբը Նալը-Գարեան եկեղեցւոյ մատենադարանն ալ կրեւորութիւն ստացաւ:

Այս հինաւուրց մատենադարաններէն Պալաթիոնը դեռ կայ, Սամաթիայինը Գումգարու փոխադրուած է Պատրիարքարանին հետ ու անկէ ալ Պալաթիոյ կեդրոնական մատենադարանը, նաեւ Գարեանը կորնչուցած է իր կարեւորութիւնը, իսկ Սկիւտարի Երուսաղիմեան նշանաւոր մատենադարանին ինչ ըլլալը մեզ անծանօթ է:

Դարուս մէջ եկեղեցիներէ դուրս հաստատուած առաջին մատենադարանը Սամաթիոյ Հայ. թաղգարանը կը թուի, 1843ին հիմնուած, որուն յաջորդեցին Վերծանութեան ընկերութեան թանգարանը՝ Օրթագիւղ (1846), Ընթերցասիրաց ընկերութեան թանգարանը Գումգարու (1852), ապա Խասգիւղի, Գարակիօմրիւկի, Էյուպի, Լանկայի Ընթերցասիրաց ընկերութեանց մատենադարանները:

Վարժարաններու սաները հաստատեցին ընկերութիւններ վարժարաններու մէջ իսկ մատենադարաններ ունենալու նպատակաւ. և այսպէս Սամաթիոյ Սահակեան, Խասգիւղի Ներսէսեան, Սկիւտարի Ս. Խաչի, Ղալաթիոյ Ամենափրկչեան վարժարանները ունեցան իրենց Սաճուց ընկերութիւնները և մատենադարանները:

Խորէն Նար-Պէյ արքեպիսկոպոսի Ծաղկոր Աբրահի Ջանքով, և աջակցութեամբ Ներսէս Պատրիարքին 1875ին հիմնուեցաւ Ղալաթիոյ Ազգային Մատենադարանը, ուր տեղափոխուեցաւ պատրիարքական մատենադարանը և ուր հաւաքուեցան չատ մը ապեակ և ձեռագիր գործեր: Կը ցաւինք ըսել թէ քիչ վերջը դադար գտան մատենադարանի մասին եղած այս եռանդուն ջանքերը, և իր հիմնադիրներու մահէն ետքը, այդ հաստատութիւնը կորնչուցաւ իր փայլն ու կարեւորութիւնը:

ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՄԱՏԵՆԱԴԱՐԱՆՆԵՐԸ

Ի վազուց անտի վանքերու մէջ գտնուած են մատենադարաններ, որոնց մէջ նշանաւոր եղած է միշտ Երուսաղէմայ Սբ. Յակոբայ վանքին մատենադարանը: Այս մենաստանի գիրքերուն թանգարանը երկու մասի բաժնուած է հիմայ, որոնց մէկը պարունակելով 1700 ընտիր ձեռագիրներ վանքին Ս. Թորոս եկեղեցւոյն մասնաւոր մատենադարանին մէջ ամփոփուած է, իսկ միւսը՝ 2000 գիրքերէ բաղկացած է և լուսարարապետին հսկողութեան տակ կը գտնուի Ս. Յակոբայ տաճարին կից մասնաւոր սենեակի մը մէջ:

Կարեւոր են նաեւ Վարագայ, Մշոյ Ս. Կարապետի, Սբմաշու, Կեսարիոյ Ս. Կարապետի, և Ըզմիրի Ս. Նշան վանքերուն մատենադարանները:

Գաւառի քաղաքները կեդրոնին հետեւելով Ջանացին ունենալ իրենց մատենադարանները, Ընթերցասիրաց Ընկերութիւնները և ընթերցարանները: Առանց անդրանիկը կը թուի մեզ Մշոյ Վերծանութեան թանգարանը որ բացուեցաւ Մամբրէ վարդապետի ջանքով 1857ին: Նոյն տարին հաստատուած կը թուի մեզ Զմիւռնիոյ ընթերցարանն ալ, 1858ին Նիկոմիդիա, Պարտիզակ և Առաբազար Ընթերցասիրաց Ընկերութիւններ և Թանգարաններ ունեցան: 1861ին բացուեցաւ երզնկայի մէջ Ընթերցարան մը, մանաւանդ Ընկերութեան մը ջանքով, և ապա հետզհետէ հաստատուեցան Ընթերցասիրաց Ընկերութիւն Սըվազի 1862ին, Խոհեւեան Ընկերութիւնն ու Ընթերցարանը Տրապիզոն (1865), Արծնեան Ընկերութեան Ընթերցարանը Երզրում (1865). վերակազմուեցաւ Ընթերցարան Զմիւռնիոյ 1869ին, Գարեգին Էֆ. Փափազեանի ջանքով:

Կ. ՊՈԼՍՈՑ ԼԱՐԱՐԱՆՆԵՐԸ

Մեզ ծանօթ ամէնէն հին Լարանը Սկիւտարի Ձեմարանինն է, որ բացուեցաւ 1869 դեկտ. 14ին: Անոր յաջորդեցին Սամաթիոյ Հայ. Ընկերութեան Լսարանը և Եենի-Գաբուի Խօսարանը (1870), Սկիւտարու Ընթերցասիրաց Ընկերութեան Լարանը (1871), Ա. Բ. Գ.ի բարեկամ Ընկերութեան Լարանը Սամաթիա (1872) Խասգիւղի Ժողովրդասիրաց Ընկերութեան Լսարանը, Օրթագիւղի Լարանը (1873), Պէշիքթաշի Լարանը (1874) և Վարագդաշեան Լսարանը (Պահէզ-Գարու): Երբեմն Ծունդ Հերայի Սիլիօղօսի մէջ ալ բանախօսութիւններ կ'ընէին Հայերը:

Առեղնախօսութեանց դիւթերն էին դաստիարակութեան և ուման կարեւորութիւնը, յառաջադիմութեան միջոցները, եւն:

Առեղնախօսները ընդհակառակ ուսուցիչներ էին: Սէրվիչէնի, Գ. Օտեանի, Օ. Յովհաննէսեանի, Տօքթ. Ռուբինեանի, Տօքթ. Շիւմպանեանի պէս նշանաւոր անձեր ալ կը խօսէին անոնց մէջ: Լարաններու մուտքին հասոյթը ազգային հաստատութեան մը և կամ որ և է բարեգործական նպատակի մը կը յատկացուէր:

ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ԼՍԱՐԱՆՆԵՐԸ

Գաւառները հետեւեցան կեդրոնին եւ գլխաւոր քաղաքները ունեցան իրենց կիրակնօրեայ Լսարանները վարժարաններու մեծ սրահին մէջ, ինչպէս Զմիւռնիա, Տրապիզոն, Երզրում, Սըվազ, Թոքատ, Ամասիա, Վան, Մուշ:

Հաստատուեցան իսկ երբեմն քաղաքներու մէջ մասնաւոր Լսարաններ, և Լարանական Ընկերութիւններ:

ՍԿՄՆԱԿ ԲԱՆԱՍԼԻ

ԹԱՏԵՐԱԿԱՆ

ՍԻՐՈՂ ԿԻՆԸ

Հոգեբանական թատերգ մը՝ Բորթօ Ռիչի այն խաղը, զոր կը ներկայացնէ Թէրէ Պաշիի Ֆրանսական խումբը: Մի՛ փնտռէք հոն մանուածապատ հնձիներ, բառախաղեր, երգիծանք, բոլոր այն հնարքները, որոնցմով թատերգուն գիտէ հրապուրել հանդիսատեսը: Հոգեկան վիճակի մը պարզ ուսումնասիրութիւնն է այս խաղը, բայց այնքան իրական, ընտանեկան կեանքի այնքան գիտակից լմընցնումով, որ ունկնդիրը կը հետեւի առանց դանդաղ երեւոյթներուն՝ միշտ լարուած հետաքրքրութեամբ:

«Սիրող կինը» Ժէռմէն Ֆէռօ կը կոչուի. պուլղրիկի մը բոլոր սիրուհութիւնը ունի և կնոջ բոլոր համբերը. գեղեցիկ է, պչրող է, թեթեւամիտ է, և միանգամայն հաւատարիմ իր էրկան, ինչ որ մեծ արժանիք մըն է իր նկարագիրը ունեցող կանանց համար: Կը սիրէ իր ամուսինը, տաքցուելս կերպով կը սիրէ զայն, կատուի մը պէս անոր գըգուանքներուն տակ կը քծնի, ու կը ինամէ միշտ այդ գգուանքները՝ իր միամիտ հոգիին բոլոր խանդովը, թէեւ ուժ առրիէ ի վեր ամուսնացած է արդէն անոր հետ: Հոգ չէ թէ տունը անխնամ է, ամէն բան անկարգ անխնամ, թէ փոշին կ'տղոզէ կահ կարասիքը. իրաւ չէ՛ սիրէ, թափթփած է Ժէռմէն, բայց արդարացում մը ունի՝ իր պաշտամունքը ամուսնին համար որուն բոլոր կասկիրներն հետ հանմակերպող մըն է, դերին մը պէս պատրաստ միշտ անոր հրամանները կատարելու՝ իր կարգացած գիրքերը միշտ սխրտերու՝ չուրջ կը չտչին. Մօպասանի Notre cœur, Պուռժէի Un cœur de femme և ուրիշ նմանօրինակ հատորներ են որ կը սնուցանեն իր կնոջական հոգին: Ասոնցմով տգրորուած, կը զգայ թէ կինը սիրելու համար մանաւանդ կ'պարի աշխարհի մէջ, և իր պաշտօնը կը կատարէ խղճմտիտ կերպով, ամէն վայրկեան, անկողնէ հեռատեսութեամբ:

Իր ամուսինը բժիշկ մըն է, գիտուն մը որ լուրջ բաներով կը զբաղի, և զոր կը յոգնեցնէ ա՛լ իր կնոջ անհատնում պաշտամունքը Տօքթոր Ֆէռօ կիներէն սիրուած մարդու տիպար մըն է, անոնցմէ, զորս Պուռժէ իր ժամանակակից սիրոյ հոգեբանութեան մէջ այնքան ճշգրիտ գոյներով ներկայացուցած է: Անդիմադրելի հրապոյր մը ունի, չես գիտեր ինչ մը որ որ կը գրաւէ, կը գմայլեցնէ, կը դիմէ «ամբ ընկերութեան լաւագոյն կնոջ», Մ. Ե.ի բառերով: Ինք ալ կը սիրէ իր կինը, բայց իր սէրը աւելի լուրջ է: Զի հանդուրժեր որ իր ամէն չարժուձեւերը հարցաքննութեան ենթարկուին իր կնոջմէն, և անտանելի կը գտնէ սախտուած ըլալ արտայայտելու այն տեւական խանդաղատանքը՝ որուն պէտք ունի իր կինը:

Մտերիմ բարեկամ մը ունի ինք, Բասքալ Տըլաքռուա, նկարիչ մը, որ չի սիրեր աշխատիլ՝ թէև տաղանդ ունի: Իր կնոջ առաջին թեկնածուն եղած է, և մերժուած: Տօքթորը գիտէ այս բանը. գիտէ նաեւ թէ Տըլաքռուա դեռ կը սիրէ իր կինը, բայց այնքան վստահ է երկուքին ալ պատուաւորութեան վրայ, որ նըկարիչը իրենց տունն է ամէն օր:

Այս երեքն են որ կը կազմեն խաղին գլխաւոր տիպարները:

Օր մը, պաշտօնապէս կ'առաջարկուի իրեն Օօքթորին Ֆրանսան ներկայացնել բժշկական Համաժողովի մը մէջ որ տեղի կ'ունենայ Ժնեւ: Տօքթորը կ'ընդունի: Առաջին անգամն է որ կինոջմէն պիտի հեռանայ, և այս բանը չատ ծանր կու գայ իր...կնոջ: Ժէռմէն կ'ուզէ ընկերանալ իրեն, բայց հարկ է նոյն օրն իսկ մեկնիլ և ասիկա անպատեհութիւններ ունի: Պչրուհին հագած է նոյն օրը իր ամէնէն հրապուրիչ չրջազգեստներէն մէկը, զոր ամուսինը չատ կը սիրէ: Գիտուն տեղի կու տայ անոր հրապոյրներուն և կ'որոշէ չերթալ Ժնեւ: Իսկոյն հրաժարական մը կը ղրկէ նախարարին, որ անմիջապէս անոր տեղը ուրիշ մը կ'որոշէ՝ մրցակից մը: Այս նոր ընարութիւնը լսելով, Տօքթորը կը զգայ չերթալուն, բայց ա՛լ չատ ուշ է: Այն տաեն կը սկսի իր կնոջ յանդիմանութիւններ ուղղել, գանգատիլ իրմէ որ պատճառ եղած է փայլելու այս առիթը իրեն կորնչնել տալուն: Ա՛լ կնոջ հրապոյրները չեն երեւար աչքին: Ժէռմէն նոյն չրջազգեստը հագած է միշտ, նոյն զարդերը կը կրէ, նոյն պչրանքները ունի, բայց ամուսինը իր ղղումին մէջ անխորհուրդ կը մնայ, իր յանդիմանութեանց մէջ անողոք: Կը գանգատի առոր դէմ հրապուրանքներով իր պարտքէն դարձուցած ըլլալուն համար զինքը: Անարդեր կը մնայ անոր գգուանքներուն, անոր արցունքներուն: Ու իր ոգեւորման մէջ չատ դառն խօսքեր կ'ուղղէ իր կընոջ: Կ'ըսէ թէ ա՛լ համբերութիւնը հատած է. ա՛լ չի կրնար հանդուրժել որ իր ամէն մէկ չարժումին հաշիւը տալու հարկադրուած ըլլայ, որ գործերնէ ցոյց տալու ստիպուի այն պահուն ուր լուրջ խնդիրներով զբաղած է միտքը, թէ ա՛լ քիչ մը պէտք է հանդիսա թողու զինքը, չափ դնէ իր սրտի զեղմանց, ու քիչ մը ալ զբաղի տան հոգերով: Բոլոր այս խօսքերը լսախի հարուածներու տպաւորութիւնը կ'ընեն Ժէռմէնի վրայ, որ իր սիրոյն մէջ վիրաւորած, կ'ուզէ վրէժ լուծել ամուսնէն, խարել զինքը ուրիշի մը հետ: Այդ ուրիշը հոն է, պատրաստ, իր նախին թեկնածուն՝ նկարիչը որ կ'օգտուի առիթէն: Բայց ասիկա չհամարեան տրաք մըն է միայն Ժէռմէնի կողմէն, իր յանցանքը չի կրկնուիր, ու միշտ կը սիրէ զինք իր ամուսինը, որուն սակայն անտարբերութիւն կը կեղծէ: Ա՛լ չի փարիր անոր, ա՛լ չի հալածեր զայն, ա՛լ կը թողու որ հանգիստ աշխատի, և այս կեանքի տարբերութիւնը կը սկսի զարմանալի երեւալ Տօքթորին: Առաջին առթիւ Ժէռմէնի կը խոստովանի անոր իր յանցանքը, և ամուսինը, նոյն բարկացայտ, հետզհետէ կը հանդարտի, իր կորնցուցած սիրոյն կարօտը կը քաշէ, և հուսկ ուբեմն... կը ներէ իր կնոջ, որուն միշտ հզօր զգացումին կը հաւատայ դուռ:

Այս թատերգին երեք արարուածները ունին հոգեբանական անանկ տեսիլներ, որոնք լուսանկարուած ու ձայնագրուած են կարծես իրական կեանքին վրայէն: Ժէռմէն մանաւանդ վարպետի գրչով նկարուած տիպար մըն է՝ Թրմռուն համակ բնաւորութեամբ: Այս գարաւերջիկի խառը սակայն որ Բարիզի մէջ անբնական երեւցած չէ բնաւ, թերեւս քիչ մը տարօրինակ թուի մեր բարքերուն համար: Մեր մէջ այնքան հաղուագիւտ են խանդով «սերող կիներ» և այնչափ քիչ վարժեցուցած են իրենց ամուսինները ճշմարիտ խանդաղատանքի որ անոնք յոգնութիւն և ձանձրոյթ չգիտեն կրէին երբեք եթէ Ժէռմէնի պէս կանանց հանդիսելու բարերաղդութիւնը ունենային:

Հ. Ա.

ՈՒՂԵՒՈՐԻ ՅԻՇԱՏԱԿՆԵՐ

ՄՈՒՇ

Գարուն-կէսօրէ մը առաջ՝ ոսք դրինք Մշոյ դաշտին Սեզուկ և կանանչոտ հողերուն վրայ ու Մայիսի օդ ու օծմով ողջունեցինք զինքը: Դուրան դաշտին վրայէն կը քալենք, մեր ամէն մէկ քայլափոխին կը քաշունք, ու կը չփունք ծաղկի պուրակներու, և դալար-մալար բոյսերու, պարարտ ու բազմօրեան փընճակներուն, զորս չենք ուզեր կոխոտել:

Մեր քովերնէն՝ ակներ, առուակներ մարգարտափայլ կը փչրվին ու կը ծըլծլան, մեղմահոսիկ կարկաչով, զոր քիչ մը հեռուէն կը համեմին խնդուն բառաչները կովին, ևգան և հորթուկներուն՝ խառն հոտաղներու, գառնածներու զուարթ տաղին ու խաղին հետ, նոյնպէս մայիւնն գառնուկին, և եգան, որոնք արձակ կ'արածէին: Ամէն գարնան խաչերատածները սովորութիւն ունին, մէկ երեկոյ չաբաթը անգամ մը ոչխարներն ու գառները խառն արածեցնելով, վերջիններուն թոյլատրել ամբողջ օրը ծծելու մայրական կաթը, մինչդեռ Յիսուսեալ օրերը՝ առտու իրիկուն, ոչխարակիթին յեսոյ՝ առնոնք կը գտուէին իրենց մայրերէն, և կաթը խաչնատիրոջ կը թողուն:

Անկասում կը դիտենք տափաստանը, միշտ քալելով այն ճամբէն որ լերանց ստորոտէն ստորոտ՝ Արեւելքէն կ'առաջնորդէ մեզ դէպ ի Մուշ ատաք, աչքն ունենալով դաշտը, ձախէն՝ Սիմ չղմաները: երեք քառորդ ժամէն կը մտնենք Գըզըլ-ագաճ գիւղը, որ 140 հայ ընտանիք կը պարունակէ, հաստատուած վտակի մը եզրը, և Եղդուպի Ս. Յովհաննու վանքին ստորոտը: Գեղին գիրքը գեղեցիկ է, ունի պարտէզներ, ծառատունկներ, եւն: Հոս կը մշակուի Մշոյ անուանի ծխատոտը, որ ամէն տարի կարեւոր արդիւնք յառաջ կը բերէ տեղացւոց: Ունին նաեւ նորակառոյց չնորհքով եկեղեցի մը և յարակից վարժարան մը, ուր սակայն ո՛չ ուսուցիչ կայ և ո՛չ ալ ուսանող: Գեղին հարաւարոյմը լեռնաբազուկի մը վրայ կը գտնուի Մամկայ անուն վանքի մը միաբնդրը, և ապառաժուտ դարաւանդի մը կլանի, հովուի և ոչխարներու արձաններ, զորս՝ տեղացիք կ'անուանեն Պիգաար:

Գրզըլ ագաճէն մեկնելով, հետզհետէ կ'անցնինք՝ ճամբու վրայ, կամ անկէ առելի կամ նուազ հեռու Աւղաղիւր, Գոմեր, Անծնուտ, Պլէյ, Մորօնք՝ ծննդավայր Մովսէս Խորենացիի, Փեթար, Փողրիկով ու Քարմոր հայ գեղերը: Քարմորէն անդին, քաղքի ճամբան երկու ուղղութեան կը բաժնուի, մէկը դաշտէն, միւսը լերան կողերէն: Վերջինը կ'ընտրենք, ու մէկ ժամէն գառիվերը կտրելով կը հասնինք արտաքնոցներէն Գառնին գեղին վերեւը: Քաղքին դիմաց, Արեւմտեան կամ Գառնիկոու բսուած սյգեստաններու մէջտեղէն, որոնք սկսեր էին զար դարուիլ նորաբողբոջ օրթատունկներով: Վերջապէս կ'անցնինք այգեստաններու վրայէն ալ, բարձրանալով այն վերջին յեռնակէտին, սարահարդին վրայ, որ քաղքին բնական պարիսպը կը համարուի: Հոնկ կ'երեւայ բնակութեանց մեծադոյն մասը, և անոր անմիջական ստորոտէն կը սկսին քաղքին չէնքերը, տուներ և հիւղաձեւ խրճիթներ:

Արեւմտեան այս սարաւանդին մօտերն են (աւելի դէպ հարաւ) վենուրպան հիւանդանոցը, զօրանոցները, քաղքին բանտը, եւն, որոնց դիրքը օդասուն և առողջաբար է, ունենալով մաքուր ջուր և հարաւային կազդուրիչ սիւգեր, որոնք չարունակ, առտու իրկուն կը փչեն մօտակայ սարին կողերէն և այգեստաններէն:

Բնական ու կէս լեռնային սիրուն դիրքովը՝ Մշոյ հին ու պէտքի քաղաքը դուրսէն կը պարզէ խիտ պատիկներ և գեղատեսիլ հեռանկար մը. իր չրջանակուող մակերեւոյթէն ցուցադրելով բոլոր չէնքն ու սարաւանդը. երկու մինարէներ, եկեղեցիներու պէտքի գմբէթները, զօրանոցները, մեծ տուները, չորս կողմէն ալ դաշտն-սարերէն, հնձաքուղ, հիւղակաւոր այգիներ, բանջարանոցներ, անմշակ փոքրիկ պարտէզներ, ծառատունկներ, արտ և ամբար, ու վերջապէս՝ բնակութեանց հիւսուածքը: Բնակութիւնները նուէչ նուէչ չարուած, ասոիճանաբար կը բարձրանան մինչեւ քաղաքամէջի հոդարերդին տուները, զառ ի վերջ զառ ի վար ձեւացնելով բոլոր թաղերը, որոնց ստուար մասը չուկայէն դէպ ի վեր զետեղուած է խորդ ու բորդ յատակներու վրայ, լերանց անմիջական ստորոտներ: Իսկ ներքին քանի մը թաղերն ալ բերդէն դէպ հիւսիս տարածուող դաշտային դուրան գետնին վրայ կը գտնուին: Հողաբերդին՝ որ մեր Թուրք հայրենակիցներու կարեւոր և ամէնէն բարձրադիր մէկ թաղը կը կազմէ, աչ ու ձախէն դէպ ի վեր ձգտող ելեւէջաւոր գանգուածին վրայ, տեղ տեղ տովասիպ պէս կը գրաւեն փոքրիկ հարթագետիններ, որոնք նոյնպէս տուներով ծածկուած են և որոնց ամէնէն գեղեցիկն է Զարոյ թաղի Ս. Աստուածածին եկեղեցւոյ գերեզմանատան և պարտէզին գտնուած վայրը:

Գաղաքը կը գտնուի, դաշտէն ծոցի պէս ձեւացած և երեք կողմերէ լեռներով սարաւանդներով պաշտպանուած՝ կէս հովտաձեւ և մէկ ու կէս ժամու չրջապատ ունենցող բոլորակ գետնի մը դէպ ի լեռները ձգուած մասերուն վրայ, որոնց վերեւ հարաւէն եռանկիւնաձեւ կը բարձրանայ Կորեկի աղբրան, երբեմն խաչի և Սիմի կատարներ, ու Տափիի, Սայլի, Արջ-Գլորի, Երամլուորի սարաւանդները, հիւսիս արեւմտեան Գառնին ու Զրիք գիւղերու գարերը, որոնց մօտերէն կը փռուի մեծաձաւալ դաշտը:

Երկու վտակներ կ'սուգեն և կ'սդդեն Մուչը. առաջինը արեւմտահարաւէն եկաչխուար Ս. Աստուածածնի սարէն բղխելով, մէկ քառորդ ժամ հեռաւորութեամբ կ'իջնէ Գառնին գիւղի ձորը, քաղքին քանի մը չրազացներն ու բանջարանոցները. իսկ երկրորդը հարաւէն Սիմ լերան չղթաներէն հոսելով, արեւելքէն Հայոց թաղերով կը վազէ դաշտը, մատակարարելով մշակիլի բոլոր գեղերու ջուրը, և գարձնելով քանի չամ չրազացներ, իր ատիճանաւոր բաժանումներով և ելեւէջներով: Աղբիւրները առատ և բարեհամ են, հնուց և նորուց փողրակներով և ափակոնքերով բերուած են հարաւակողմի լեռներէն: Եզական չրին հետ անմնան է իր օգն ալ, մանաւանդ Սիմ լերան ամարանոցներու և արօտատեղիներու վրայ սքանչելի է, և այս մաքուր օգէն ու չուրէն առաւելապէս կ'օգտուին վիճաբնակները, որոնց պատրաստած ապիկ կաթը, մածունը, իւղը, պանիրը ուրիչ չատ քիչ տեղեր կը գտնուին:

Այդ տեղերը վայրի ոչխարներ ալ անպակաս են: Այդ տեղերուն ձիւնապատ կատարները և հովասուն ծմակները՝ ամէն տարի գալուստնէն մինչեւ աշուն սօթասկէզներուն կը հայթայթեն մարդոց զուարպաղպաղները, որոնք ցուրտ հովերուն չնորհիւ երկար տաեն անհալ կը մնան՝ առանց արեւատական ս՛և է խնամքի, ինչ որ ներքին դաշտերուն մէջ խստագոյն անհնար է. տասը չամար ստիպուած են չատանալ մանաւանդ հորերու մէջ ձմրան միջոցին պատրաստած ազատ ու ժրաջան սառոյցներով:

Ցարաւան ամէն հգանակներուն, մանաւանդ պարտէն և ամրան իրիկունները կը փչեն հարաւային զուարթաբոյր քամիները, ու լերանց վայրի, գեղափթիթ ծաղիկներու անուշ հոտերը կը թափին քաղքին ոլորմոյր փողանները, վանելով անոնց մէջէն ապահասութիւնները ու գարշահոտութիւնները, և մաքրութիւն սփռելով փորփի և առողջ կազմուածքով կ'օժտեն ու կը զօրացնեն բնակիչները:

Քաղքին մօտակայ լեռները հիմա անտառներէ զուրկ են, թէև հին առիններ պուրակներով ծածկուած են եղեր, վառելափայտերը 2-3 ժամ հեռուներէն կը բերուին: Ընդհանրապէս, բազմամիտ բնակութեանց ծառ լեռները չուտով կը զրկուին իրենց բնական այդ գարդէն, ուենենալով ահագին սպառում: Շատ տեղեր դիտեր եմ որ ծառերու արմատները կը խլուին և հրապարակները բերուելով կը ծախուին, որով խոպան կը ընդուին անտառները. և պէտք է ըսել որ փայտահատները չատ անխղճօրէն կը վերաբերուին դէպ ի այդ կարեւոր տունկերը, մի միայն իրենց արհեստարուեստաւորիւ մտածելով, առանց խորհելու թէ անտառները սպառելով իրենց աշխատութիւնը և չահն ալ սպառած կ'ըլլան:

Ծայրէն ու պիտանի քարահանք ալ չունի Մուչ իր մօտերը: Կարեւոր չինութեանց համար չատ անգամ քարերը կը բերուին Հիկէչէի (դաշտին արեւելեան հիւսիսային կողմը, 8 ժամ հեռու) Զօրքն, կամ Սուրբ Կարապետի մօտակայ Սահակ գեղի քարահանքէն, թէև քաղքին հարաւակողմը, դէպ ի արեւելեան վտակին ձորերը կը գտնուին հատարակ մարմարներ, որոնց մէկ ալ ալեւոր տեսակներ ալ պակաս չեն անշուշտ, բայց սպառում չունենալով և միւս կողմէ արհեստէն հակացող քարակոփ եւս չգտնուելուն, ցարդ մատչելի չեն եղած: Քարակոփները խիտ անշան են, ու գրեթէ չի կան հոս վարպետ տուները գլխաւորապէս կը չինուին անտաշ քարերով, farբիններով և քիչերն ալ եփած աղիւսներով, որուն մանաւանդ գործածութիւնը վերջերս ընդհանրանալու վրայ է:

X

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՐԶԱԿԱՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԹԵՐԹ

Տարի 13, թիւ 19, Հինգշաբթի, 2 (14) Մայիսի, 1898 թ.

Տարեկան բաժանորդագին 50 ռուբ.
Վեց ամսով 25 ռուբ.
Երեք ամսով 13 ռուբ.
Առանձին համար 2 կոպ.

Հրատարակութիւն Ս. Էջմիածնի տպարանի։

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՐԶԱԿԱՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԹԵՐԹ

Տարի 13, թիւ 19, Հինգշաբթի, 2 (14) Մայիսի, 1898 թ.

Տարեկան բաժանորդագին 50 ռուբ.
Վեց ամսով 25 ռուբ.
Երեք ամսով 13 ռուբ.
Առանձին համար 2 կոպ.

Հրատարակութիւն Ս. Էջմիածնի տպարանի։

ԿԻՐԱԿԻ ՏՐՈՒՄ

ՆԱԽԱԿԱՏՐԱԿԱՆ Ս. ՓԱՓԱԶԵԱՆԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

1899 Տարուայ

ԿԱՐԻՔ Է ԳՆԵԼ

Վաճառատեղիք՝ Ն. Թղթակցի գրատունը։

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՐԶԱԿԱՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԹԵՐԹ

Տարի 13, թիւ 19, Հինգշաբթի, 2 (14) Մայիսի, 1898 թ.

Տարեկան բաժանորդագին 50 ռուբ.
Վեց ամսով 25 ռուբ.
Երեք ամսով 13 ռուբ.
Առանձին համար 2 կոպ.

Հրատարակութիւն Ս. Էջմիածնի տպարանի։

ԿԻՐԱԿԻ ՏՐՈՒՄ

ՆԱԽԱԿԱՏՐԱԿԱՆ Ս. ՓԱՓԱԶԵԱՆԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

1899 Տարուայ

ԿԱՐԻՔ Է ԳՆԵԼ

Վաճառատեղիք՝ Ն. Թղթակցի գրատունը։

ԱՐՁԱԿԱՆԱՑ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՐԶԱԿԱՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԹԵՐԹ

Տարի 13, թիւ 19, Հինգշաբթի, 2 (14) Մայիսի, 1898 թ.

Տարեկան բաժանորդագին 50 ռուբ.
Վեց ամսով 25 ռուբ.
Երեք ամսով 13 ռուբ.
Առանձին համար 2 կոպ.

Հրատարակութիւն Ս. Էջմիածնի տպարանի։

ԿԻՐԱԿԻ ՏՐՈՒՄ

ՆԱԽԱԿԱՏՐԱԿԱՆ Ս. ՓԱՓԱԶԵԱՆԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

1899 Տարուայ

ԿԱՐԻՔ Է ԳՆԵԼ

Վաճառատեղիք՝ Ն. Թղթակցի գրատունը։

ԱՐՏԱՔԻՆ ՀԱՐՑԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԸ

Ի՞նչ է նշանակում Հայկական հարց արտահայտությունը։

ԷՍԻԼ ՈՒԶՅԱՆՈՒ

ՍՈՒՐԲ ՂԱՂՈՒՍՏՈՒ ՏՂԱՆ

Ք.

ՊՈՏՅ ԼԱՆԳԼՈՒԱ
ՀԱՅԵՐԵՆԻ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒԹՅԱՄԲ
ՀԱՅԿԱԶՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԻՒՆ

— Ողջոյն ձեզ, Ալիսիա Լուիզովնա, ողջոյն ձեզ, սիրելի տիկին Ուիլկինսոն, ողջոյն ձեզ, սիրելի տիկին Ուիլկինսոն, — ասաց Ռոբերտ Ուիլկինսոն, ներս մտնելով սենեակ, ուր նստած էին տիկին Ուիլկինսոնը և տիկին Լուիզովնան։ — Ես ուրախ եմ, որ ձեզ տեսնում եմ միասին, որովհետև ուզում եմ ձեզ հետ խոսել։

— Ինչ է պատահել, Ռոբերտ, — հարցրեց տիկին Ուիլկինսոնը։

— Ոչինչ, մայրիկ, ոչինչ, — պատասխանեց Ռոբերտը, — ես միայն ուզում եմ ձեզ հետ խոսել։

— Ինչ է, որդի՛ս, — հարցրեց տիկին Լուիզովնան։

— Ես ուզում եմ ձեզ հետ խոսել Ալիսիայի մասին, — պատասխանեց Ռոբերտը։

— Ալիսիայի՞ մասին, — զարմացած կրկնեց տիկին Լուիզովնան։

— Այո՛, Ալիսիայի մասին, — հաստատեց Ռոբերտը։

— Ի՞նչ կա Ալիսիայի մասին, որ ինձ հետ խոսելու կարիք ունես, — հարցրեց տիկին Լուիզովնան։

— Ես ուզում եմ ձեզ հետ խոսել Ալիսիայի մասին, որովհետև ես սիրում եմ նրան, — պատասխանեց Ռոբերտը։

— Ես գիտեի, որ դուք սիրում եք նրան, — ասաց տիկին Լուիզովնան։ — Ալիսիան էլ ձեզ է սիրում, ինչպես ինձ է թվում։ Ես ուրախ եմ, որ դուք սիրում եք միմյանց։ Ես ուրախ եմ, որ դուք ամուսնանալու եք։ Ես ուրախ եմ, որ ես կունենամ ինչպես որդի, այնպես էլ ընկեր։

— Ես էլ ուրախ եմ, որ դուք սիրում եք միմյանց, — ասաց տիկին Ուիլկինսոնը։ — Ես ուրախ եմ, որ դուք ամուսնանալու եք։ Ես ուրախ եմ, որ ես կունենամ ինչպես դուստր, այնպես էլ ընկերուհի։

— Ես ուրախ եմ, որ դուք սիրում եք միմյանց, — ասաց տիկին Լուիզովնան